

SETMANARI IL·LUSTRAT DE LITERATURA NOVA I ANUNCIS

Dedicat ab preferència al desenvolup de la vida teatral de Catalunya

SURT LOS DISSAPTES

Director: D. JOAN BRU SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, según.
Bussó a la escala.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent.. . . 0'10 Ptas.
» atrassat. . . . 0'15 »
» » pera
los no suscrits. . . . 0'20 »

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. . . » 2 »
Extranjer y
Ultramar. . . » 10 l' any.

ISCLE SOLER

Primer actor genèrich català

(L' Apotecari de Olot.)

(La pubilla del Vallès.)

(Las joyas de la Roser)

(Cofis y Mofis.)

DESCRIPCIÓ DE UN TIPO

Composició guanyadora del premi de fotografias en lo certàmen de *Lo Nunci*

Entre dos tipos.

—¡Ola!... ¿ahont vá?... Li participo, que ja vaig trová aquell tipo popular y català:

¿no hi atina?
¿no endevina

¿quin tipo vaig trová...?
Sí vosté 'l coneix: de veras.
'Cuantas voltas s' ha esclafat
de tant riure, ab las maneras
qu' ell explica sas fal-leras!...
¡Si es un home molt trempat!...
—¡Ay carat!
donchs no cáych en qui pot sé:
—Ja veurá: ja li diré:
—
Es un home molt de broma:

quan li dich jo qu' es un home,
ja pot creure be que ho es.
Jo m' hi rosso:
es un mos-o
de una casa de pagés;
tot ho veu y en tot atina;
may ningú l' ha engallinat;
dú espardenya y barretina;
ja está dit que no es gallina;
un pollastre es, y aixelat.
—¡Ay carat!

donchs no hi cáych, en bona fé.
—Calli: ja li descriuré.

—
Es un gueto que s' irrita;
vá ab sombrero y ab levita
y te una berruga al nas;
la carona
secallona,
y tremola per dá un pas;
que per 'xó may está alegre
per que busca adelerat
que l' humor se reintegre;
te 'l cap blanch, lo dentat negre
y 'l clatell roig y esquilat.

—¡Ay carat!
no puch caure en qui pot sé.
—¡Ja es estrany! ¿cóm li diré...?

—
¿Sab aquell noy que va á estudi,
y que 'l mestre vol que mudi
aquell modo de llegi
tan catxasse;
qu' es ganassa
y mes tonto que un pollí;
que la constitució porta
á nel pantalon tronat;

y tan gran, fins s' aconhorta
de rebre palmeta forta...
y está sempre agenollat...?

—¡Ay carat!
com mes va menos ho sé.
—Si qu' es dú: li aclararé.

—
Es un home bastant doble,
que te 'l de, perque es un noble,
y es baró no se d' ahont;
porta capa
y una xapa

que á n' al titul correspon.
Que dú patillas d' aquellas
com garrofas de costat;
y sabatas ab sivellas,
y molt llargas las orellas,
que vá sempre encarcarat...

—¡Ay carat!
donchs no cáych en qui pot sé.
—Ja veurá: ja li diré.

—
Es un sorge campetxano,
que camina xano, xano:
y li agrada fer l' amor:
que 's rabeja

quan festeja,
d' amagat y ab la má 'l cor...
una criadeta maca
que fa poch li ha regalat
'l tabaco y la petaca:
dú murrió y una casaca
que ¡Deu l' haji perdonat!...

—¡Ay carat!
donchs no hi cáych, ni 'l crech de ré:
—¿Cóm que no?... Ja li diré.

—
Tant com mes are s' esplica
y aquet tipo mes m' indica,
mes encare á mi 'm confón:
no sé veure,
ni puch creure,
que aquet tipo siga al mon.
¿Cóm pot sé que sigui un home,
y un xicot tan atotat,
y un astut que tot ho toma,
y un pagés de tanta broma,
y un senyó, y baró, y soldat...?

—¡Ay carat!
Ja veurá: ja li diré:
es un còmic: EN SOLÉ.

JOSEPH-VERDÚ

ONSE PETIT CONCURS

FALLO

Los articles rebuts son 14; y casi tots ells están bisats en descriure la costum d' anar á buscar la clási-ca mona que regalan los padrins.

Com en la Convocatoria no 's demanava rigurosa-ment la descripció de tal costum sino un article que dintre del tema oferís acció y vivacitat presentant com es de suposar sempre en aquets cassos novetat de assumpto, resulta que lo que ompla mes las cualitats per nosaltres apreciadas es lo treball que dú lo número 14 y que vé firmat per D. Joan Ribas Puigvert, podent dit Sr. passar á recullir lo volúm de *Fantasias vulgars* luxosament encuadernat, regalo del autor D. Lluís Millá com á premi del Concurs. Aquest treball se fa aprecia-ble per lo colorit y garbo en lo maneig de las frases y per la nota còmica ab que finalisa.

S' ha fet luego mereixedor de menció, l' article nú-mero 5 original de D. Lluís Salvador y será publicat una setmana després del premiat.

Com nostre objecte a' proseguir los Petits Concursos, es despertar estímul entre 'ls col·laboradors de LO TEATRO REGIONAL y anar fent planter de novells escriptors, felicitem als dos distingits animantlos pera que conti-nuhin lo camí empré y doném las gracias als demés que han enviat articles, dels que n' hi han alguns, que denotan ingeni en sos respectius autors.

Barcelona 10 de Mars de 1894.

Per la Redacció:

Lo Secretari, J. XIMENO.

Uns tipos que si no fossin aquellas sarsuelas, ni 'ls coneix-eríam.

¡CUIDADO AB LA DONA!—Comedia en un acte, en prosa, ori-ginal de D. J. Grau Llanes. Estrenada la tarde del 11 en la Societat Tertulia Familiar.

Ab grans aplausos y fins ovació, siguié rebuda aques-ta comedia. Com á deber nostre, aconcellarém al jove autor que vegi en la rebuda que obtingué la obreta, tan sols una mostra de companyerisme, ja que 'l treball es-tá molt lluny de reunir mèrits ni condicions represen-tables.—X.

EN JESUS.—Sarsuela en un acte, vers y prosa, original de Joaquim Montero, música de D. Ramon Ciarga. Estrenada la tarde del 14, en lo Circo Barcelonés.

L' autor no ha estat tan acertat en la elecció de tra-ma, com ho estigué en las duas obras anteriorment es-trenadas en lo mateix teatro. La vritat es que l' assumpto escullit, se presta poch pera parodiario. Per aquest motiu, l' éxit que obtingué *En Jesús*, es degut á lo ingenió del diálech lo quin acredita la marca del seu autor.

La música es passadora, si bé creyém, no pot apre-ciarse degudament, per esser molt reduhida l' orquesta que l' executa.—X.

COP DE PLOMA

Avuy surten poquets sabis
de las Universitats;
en cambi surten molts mestres
dels cafés que hi há billars.

J. AYNÉ RABELL.

LA MODA DEL CUCURUTXO

«...quelque volta serà pera coses bones y profitoses...»

LO CAFÉ DE LA PERLA

I

¡Si 'n guardo d' ell de recorts! ¡Si 'n guardan encare alguns altres!

Cuanto horas passadas en placentia reunió en las primeras taulas de la esquerra, en aquell raoniet ahont nos aplegavam y que ja teniam assalariats, mes que tot porque 'ns separava del resto del café y 'ns permetia veure lo sempre distret mohiment dels transeunts y dels vehiculs anant y venint per la Rambla de Canaletas.

Allí no hi anavam pas ab l' objecte de delectarnos ab lo saborós aroma del líquit digestiu que 'ns servia l' Eterias, que aixis s' anomenava l' dependent encarregat de las nostras taulas, ni per la frescor del aygua que directament nos duyan de la font del davant encara avuy celebrada. Nos aplegavam allí, pera passar un parell d' horas en amigable conversa, una colla de *escriptores*, tots si fá ó no fá de la mateixa alsada literaria, que ni 'ns atreviam á compararnos ab los *grossos* que 's reunian en lo café Pelayo, avans de fundarse 'l Centre Catalá y després per dissidencias la Lliga de Catalunya, ni 'ns menysprehavam de alternar ab los que, mes petits, cercavan nostra companyia pera *admirarnos*, que en totas las esfeias sempre n' hi há de mes humils.

Pero 'l café de la Perla desaparegué: en lo lloch que avans ocupava hi há avuy una sastreria, que si aixis com es especial pera canalla, ho sigués pera *homes grans*, casi 'm creuria que hi venian ara las casacas que á voltas hi retallavam allavoras.

Cada vegada que per allí passo, me sento de veras emocionat: se 'm despertan los recorts de tretze anys enera; penso en los intims amichs que 'ns hi aplegavam, atrets per las mateixas aficions y amanyagats per idénticas esperansas: se 'm venen á la memoria los noms de tots ells, las cualitats de carácter de cada hu, y me sembla veurer apareixer las torretas ab los xiprers ran de la porta, las duas taulas que finian en l' ángul del recó, la colla de poetas que las voltavam y 'l camarer escoltantnos ab la alegre rialleta que li excitaban nostres acudits y plagasitats.

¿Qué s' han fet aquella munió de celebritats pera 'l porvenir? ¿Qué aquell debordament de projectes?

La mort dels uns; los etzars de la vida dels altres; han esbullat tot lo que allí comensava á pendre forma y color.

Sobre aquell marbre, que embrutava la cendra dels igarros barrejada ab lo café y l' aygua que 's vessaban, hi vegerem sortir los primers esbossos, tot just apuntats, esborrats per lo drap del mosso, del avuy universalment conegut Enrich Serra y allavors juvenet temerós que encara no duya la clau de la porta de la botigueta de cotillayre del carrer del Hospital. En Verdú, (Gestus) que ja comensava á ferse la celebritat que

de sopte esbossiná una mort repentina, encara buscava combinacions de xaradas pera *La Campana de Gracia*: en Pere Poblador, (Perico Matalassé) que 's dolla seguidament de la malestruga sort que 'l perseguia, parlant sempre ab veu alta de sas poesias, y caminant també al embrutiment que mes tart acabá ab eil, sens dupte per las decepcions y desenganys suferts: en Palá nos sorprenia ab sas curtas composicions intimas, y ab las noticias d' haverse venut per un tres y no res, comedietas que després s' han representat á centas vegadas: en Modest Busquets, que com á bon fill de Reus, feya gala de sa verbositat y de son bon ingeni, mort com en Palá també en lo millor temps de la joventut: en Salvador Cort, que cercava ab nostra amistat, sa regeneració, y ab las obras que ab tanta fecundia com incorrecció produhia, la distracció del passat, que era en ell interessant novela: l' original, erudit y escéptich Bartrina, que alguna vegada nos honrava ab sa visita, y 'ns condolia veurel físicament perdut, minada sa naturalesa per la mort que poch temps després se l' endugué, qui sab si pera desvaneixerli 'ls duptes d' un cel en que no creya, y per fi, lo que semblava pare de tots, lo senyor Lladós y Rius, ab son bigoti y perilla refiliats com puntas d' agulla y tenyits de negre potsé pera no semblar lo mes vell de la colla, donant consells, esplicant son pas per las Corts, y mostrantse sempre després y bondados.

¡Oh! deixeu lectors meus, que avants que, encara que ab brevetat, altre dia vos parli dels que avuy restém vius d' aquella suma d' ingenis, dediqui en que sols' sia una llágrima al recort dels que han desaparegut.

A través dels anys, si 'n son de dolzas las memorias, per tristesas que encloguin!

L' anyoransa es una amargura simpática, y per ells jo la sento y per só avuy me esplayo recordant á aquells amichs intims, tant afanyosos de gloria, tant amants de nostra mare Catalunya!

¡Cuánta llevar perduda!

SIMÓN ALSINA Y CLÓS.

GOMBREGANT

A la mística capella
de jenolls devant l' altar
l' altre dia, nena bella,
te vaig veure combregar.

Sempre baixa la mirada
y ab la tovallola 'ls dits;
esperant lo Pá de vida,
quin instant, Deu, més fells.
Tas galtonas sonrosadas
al passar lo sacerdot,
varen tornarse vermellas
com cirereta d' arbós.
Matí de Pascua Florida

sempre 'n guardaré recort.
May encara t' havia vista
tan guapa com aquell jorn.
Mentres tú, lo Pá prenias,
amagat en un recó
contemplante jo resava,
jo resava poch á poch

A la mística capella
de jenolls davant l' altar
l' altre dia, nena bella,
te vaig veure combregar.

J. TARRÉ Y R

Aquest joch no es gaire nou
y constanment se veurá,
en lo mon sempre hi haurá
qui 's deixarà amagar l' ou.

L' ESCULTOR

—Creyeume, l' escultor es un paria en lo mon del art...

Aixís deya l' artista Castellet en una de las salas de l' Associació Artística voltat de varis de sos consocios.

—Lo trevall del pintor es mes retribuit. No exagero com diheu. En los Salons d' exposició, tot l' interès dels visitants es pe 'ls cuadros, poch son los que s' aturan al davant de una escultura y encara, si ho fan, es no mes perque 'ls priva 'l pas lo capítell que las ostenta.

No se 'ns dona tanta importància. Y si no á veurer, á qui 'n pintor li passa lo que á mí m' ha passat. M' estava un dia al taller fumant tranquilament ab la pipa, tot retocant los rissos de Ofelia—un busto que hi estava encarinyat—quan truca á la porta y veig entrar á la marquesa de Pinarets, una senyora d' edat á la que temps arrera va presentarmhi un amic.

Al véuerla vaig oferirli lo millor tamburet del taller y 'm trech lo casquet, cosa que sols faig en circumstancias extraordinarias.

—Senyor Castellet, me diu la vella després de bufar un xich—com que visch tant alt, per culpa del ofici—vosté es, á lo menos m' ho han assegurat, un artista de talent.

Saludo inclinantme una mica. Ab tot y la forma restrictiva, lo compliment feya de bon sentir, y es necessari esser indulgent ab los que 'ns alaban. La vella doná una mirada al seu voltant y continuá:

—Tot lo que veig confirma aquesta opinió. Es lo busto de 'n Novelli aquest d' aquí?

—No: es lo de Ofelia.

—Ah! m' ho havia cregut... com te aquest nas... En fi, dispensim, estich un xich trastornada: tinch entremans un diantre de plet molt amohinós... Pero, en lloch d' enraonar d' altres cosas, faré, potser millor d' explicarli 'l motiu de venirlo á veurer.

—I anava á proposar.

—Donchs si, tinch feta una prometença: es la de oferir un Sant Antoni de Padua, tamanyo natural, á la iglesia de la meua parroquia. Quin preu me 'n farà pagar de la estàtua de aquest Sant?

—En marmol?

—En marmol.

—Cinch mil pessetas.

—M' está be. Tingui, mil pessetas per endevant, son pera 'ls primers trevalls. Passihobé, senyor Castellet, y espero procuraré ferme un Sant Antoni de Padua que s' hi assembli forsa.

—Descuidi, senyora...

La marquesa de Pinarets se posá dreta, no sens costarli bon xich, y se 'n aná. Vaig agafá 'l bitllet de banch que arribava molt á punt... com la major part de billets de banch, y 'm poso á consultar llibres historichs. Antó de Padua m' era bon tros menys conegut que Ofelia—Ofelia, que s' assemblava á n' en Novelli, segons aquell tros de coniam de marquesa, no sé perque... La meua Ofelia te un nas com un sigronet... A copia de buscar, vaig descobrir que aquell bonhome, anomenat de Padua, naixqué á Lisboa, era per lo tant portugués, aquesta es la vritat. Religiós de la companyia de Sant Francesch de Assis, s' embarcá per anar á l' Africa á convertir moros: pero, un huracá l' enviá á Italia y com que no torná á empenrer lo viatge, s' entregá á la predicació. Era de Padua com jo de Vallirana. Qué son las cosas! De totas maneres, de infels n' hi ha per tot, tant á Italia com en altres llochs. Per abreviar, vaig posarme á llegir los *Sermos*, la *Concordia moral de la Biblia*, un gros volúm publicat á Venècia en 1575, y vaig arribar á formarme una idea bastant clara de aquest Sant Antoni portugo italiá que deu procurar no confondre ab lo Sant Antoni Abad, lo solitari de la Thébaida. Per aquest, n' hauria demanat cent duros mes. Com qu' hi entra 'l porquet!

Un cop ben documentat, empench la feyna y del bloc de marmol va anar apareixent un Sant Antoni complert, ab los cabells onduls—los rissos han sigut sempre la meua especialitat—la barba elegant, retallada en punta, la roba formant llarchs plechs de pasmosa realitat, y lo colse arrepenjat damunt la *Concordia moral de la Biblia*, ab l' objecte de demostrar al públich que reunexo la erudició del copilador ab lo geni de l' artista. Aquesta vegada, no podrian dirme que l' estàtua se semblés ab en Novelli, si de aixó hi havia alguna cosa, era mes aviat certa semblansa ab en Prim.

Vaig apretá de ferm. En dos mesos, quedá la obra terminada. Precedit de un bayart, vaig empenre 'l camí cap á casa la marquesa Pinarets, carrer Diputació, y com que jo visch al carrer del Olm, durant la triomfal caminata lo meu Sant, ben ajegut en son carruatge, rebé provas enequivocas de veneració dels fidels del Pla de la Boqueria y Plassa de Catalunya. Jo, anava seguint ma obra ab tendra mirada, atenta á evitarli los alts y baixos del terreno y donant, segons las exigencies del cas, ara un cop de má als brassos del davant que 'ls aguanyava en Mariano, ó á n' en Francisco que anava al darrera.

Arrivarem tots tres á casa la marquesa. Lo sant no sufrí ni lo mes petit desperfecte en son viatge: pero en Mariano bufaba de mala manera fet una mar de suhor. Ah quina actitud mes interessant pera que 'ls aristócratas apreciessin la noble suhor del poble!

Se obriren totas las portas, se feu passar lo ninot de marmol per l' escala de honor, perque era un sant, y

perque... era massa gran per passar per l'escala de servey, després instal·larem la estàtua en lo grau saló, de manera qu' es destacaba devant de un tapis roig, que feya ressaltar l' admirable puresa de lineas. Hi havia allà una vintena de visitants, vingudas per admirar al artista, vellas beatas arrugadas, pero culs de sacristia de gran port.

Y vétalas aquí exclamant á coro ab veu de galldindi enregollat:

- Es admirable!
- Es marvellós!
- Es genial!

Una d' ellas—pot esser una contemporánea del sant—exclamá aixís:

—Y com s' hi assembla! Es ben bé ell mateix, fet y pastat!

No hi havia donchs la mes petita semblansa, com vareig creurem un moment ab lo general Prim. Varen voltarme, varen complimentarme: jo sempre fent la mitja rialla, y cada una ocupantse del prodigiós efecte que produhiria lo meu sant Antoni de Padua á l' iglesia de la parroquia.

Un cop vaig haver suficientment saborejat l' incens de la gloria—la gloria, menjar crú al cap de vall, y que no paga ni fanch ni marmol—vaig volguer avans de retirarme, abordar la cuestió del cobro. Las obras d' art se pagan al comptat—cuan se pagan—pero, en fi, es la costum, y jo so'h partidari de mantenir las sinas tradicions.

Vaig dur á un cantó del saló á l' excelent marquesa de Pinarets y ab veu de demaná favors li dich:

—Dispensi, senyora marquesa, tenim si no m' equivoco un petit compte per arreglar. Vareig rebrer un billet de mil pessetas, espero tindrà la bondad de saldarme las quatre mil restants...

—Dispensi, digué la marquesa, no pas encare.

—Ah! No? Donchs cuan?

—Ja veurá. Jo vaig fer la pro.netensa de oferir aquesta estàtua á la parroquia; pero entretant, hem d' esperar que Sant Antoni de Padua me fassi guanyar lo plet que tinch.

Per sort en Mariano y en Francisco eran abaix aixugantse la suor. Vaig entornarmen la estàtua. No sé si Sant Antoni farà guanyar á la marquesa lo seu plet; pero confio que 'm farà perdre 'l que jo vaig entaularli.

Veyeu, companys, acabá dihent en Castellet, com l' escultor es un pária en lo mon del art.

Trasplantat per J. XIMENO.

TARRAGONA.—Diumenge passat en lo teatro del Ateneo, se posá en escena la preciosa comedia en tres actes *La casa tranquila*, distingintshi d' una manera brillant tots los actors que hi prengueren part. Per fi de festa se posá en escena la aplaudida sarsuela *Los carboners*.—F.

GRANOLLERS.—Diumenge 4 se posaren en escena en los teatros «La Union Liberal» y «Casino de Granollers» lo drama de Soler *Lo ferrer de tall*, *Foch de encenalls*, comedia de Martí y Folguera y la pessa *Vostés dirán*, de Gimenez. La Sra. Abella, Sta Pecho, nena Verdier (en lo paper de manxaire) y los Srs. Gimenez y Cosmos, interpretaren molt bé sos respectius papers en lo desempenyo de las referidas obras.

Diumenge de Rams se posará per primera vegada durant la present temporada de cuaresma en lo teatro de «La Union Liberal» l' antich drama sacro en 7 actes y 39 cuadros *La Passió*. Se presentará ab gran aparato com s' ha fet en aquest teatro sempre que s' ha posat en escena. Corren á cárrech de la Sra. Abella y Sr. Gimenez los difícils papers de Maria y Jesús.—C.

TARRASSA.—Dissapte passat á la nit y diumenge á la tarde, se donaren dos representacions del antich drama *La Passió*, en lo teatro Principal d' aquesta ciutat.

En l' Ateneo tarrassench, se posá en la nit del diumenge *La Casa Pairal*.—Ll.

SAN MARTI DE PROVENÇALS.—Diumenge passat en lo «Casino Provensalense» se representá ab bon desempenyo lo drama catalá, de D. Victor Balaguer, *Don Joan de Serrallonga*.

Pera demá á la tarde s' anuncia una representació de *La Passió*.—B.

SENTMANAT.—Diumenge 4 del present se posá en escena lo cuadro dramátich *Lo Deber*, que obtingué una execució acabadíssima.—N.

MARINERESCA

Jo t' estimo... porque sí,
y encara que navegant
passo molts dias sens veuret,
may te deixo d' estimar.

Tu dius que també m' estimas
y per qué tampoch ho sabs;
lo que prova que los dos
sense timó navegám.

Si algún sabi aquest misteri
esbrinar se proposás,
ab molt acert y cordura
li podriam contestar:

Quan l' amor es fill del cor
no consulta may al cap,
y quan del càlcul es fill
tanca 'l cor ab pany y clau.

JOSEPH CORTILS Y VIETA.

SURTIDA AL CAMP

—Es guapeta la minyona;
y ell surt sols pera pintá.
Y aquest jove? per que hi vá?
(Per pintarli... la cigonya.)

—Dormint á la fonda tota precaució es poca.

—Diantre de gat...

—Té; á veurer si callarás...

BLANES.—En lo «Centro Republicano Blandense» diumenge passat se posá en escena lo drama *Las joyas de la Roser* y la pessa *Estanch, ciencia y art*.

La execució fou passadora, distingintshi los senyors Oriol, Esgleas y Ruiz, secundats per los Srs. Gibernet y Busquets; aquest no pogué cumplir com era d' esperar, á causa de trobarse ronch. La dama, tothom la calificá de mort. La concurrencia numerosa.—J. A. B.

VILANOVA Y GELTRU.—Lo passat diumenge, la companyia que dirigeix D. Joseph M. Alfonso y de la que forman part la triple Sra. Mateu y 'l tenor senyor Huervas, que ve actuant desde 'l principi de la present Cuaresma en los teatros Arte-á y Principal de nostre vila, posant en escena obras castellanas, representá en dits teatros, per la tarde y la nit respectivament, la sarsuela bufa catalana *De Sant Pol al Polo Nort*, obte nint bastants aplausos de la concurrencia.

Pera las próximas festas se prepara en lo «Tivoli Vilanovi» la representació de *La Passió*.—P. P. P.

DE QUE 'M SERVEIX...

Vaja, parlant, *inter nós*,
 digucume de que 'm serveix
 de tení tres pams de greix
 que 'm fan ser molt *gras y gros*.
 Que 'n trech de ser un artista,
 que 'n trech de tení aparatos,
 que 'n trech de conquistá á ratos
 alguna noya modista;
 que 'n trech d' un bigoti qu' es
 petit y hermós hasta allá,
 que 'n trech de pogué di clá
 «com le meu no n' hi ha cap més.»
 De que 'm serveix sé il·lustrat
 y de dur bastó y sombrero,
 de que 'n faig de sé un torero
 pel caminá y pel posat.
 De que 'm serveix tot aixó
 y que 'n trech de sé un gran sabi
 (que encara que jo m' alabi
 la gent ja coneix que no.)
 Que 'n trech, si soch un esquitj,
 si tot aixó es fullaraca:
 no tenint á la butxaca
 ¡un céntim partit pel mitj!

JOAN MALLOL.

A GA 'L ADROGUER

—Bon día.
 —Ola, aixerida..
 —Despatxim; depressa..
 —Aixó, sí; sempre aneu depressa totas..
 —Cuyti, cansóné. Donguim pastas.

—De farina?..
 —De sopa!..
 —De pá?..
 —¡Qu' está de broma! ¡Anés tant depressa com jo!..
 —¡Qué has d' anar, qué has d' anar, santa criatura!
 —Vesté dirá..
 —Si cada diá fas la mateixa. ¡Cuyti, corri, despatxim!..
 —¡Com se coneix que vosté no té mestressa, que diu aixó! Pósim *sevillanas*.
 —Voy. Betas, ¿eh?
 —Si li sembla..
 —Oh, jo 'l que vulguis tú. ¿Que no ho sabs?..
 —¡Quins romansos!..
 —Per tú, sí; pero per..
 —Vaja; cuyti, cansóné.
 —Bravo. Las *sevillanas*. ¿Qué mes?
 —Canyella.
 —¿Cuánta?..
 —Deu céntims.
 —Sencera?
 —¡Picada! ¡Verge Santa!
 —De la bona?..
 —¡Sí!... Redéu, qu' está de lloillo.
 —Bé: tu si que la treus..
 —Si 's torna tant pesat..
 —¿Que m' has suspesat may? La canyella. Deu céntims. Res més?..
 —Donguim... donguim..
 —A que vá que t' ho endevino?..
 —¡Quina caló!..
 —Mes forastera!... Oy?
 —Donguim pebre vermell. Cinch céntims.
 —¿Que menjéu romesco?
 —¿Que n' ha de fé? ¡Vaya uns cuydados!
 —¿Ja aném aixís tant demati?
 —¡Com que fa enfadá! ¡Nyich... nyech!.. Sembla un' orga.
 —Pebre.
 —¿Ja me l' ha posat vermell?
 —¿Y donchs?... Y del bó.
 —Aixó, sí; tot lo que ven, es sempre del millor.
 —¿Y que haig de dir, donchs? Qu' es dolent.
 —Aixó, no.
 —¿Veus?..
 —Me donará... Calli..
 —Callo.
 —Ximple... Un ral per las pastas; deu per la canyella; cinch pe 'l pebre... Me sobran deu céntims.
 —Si 'n tenia cinquanta?..
 —Justos.
 —Son los que van al cel.
 —Donguime 'ls d' *alegrias*.
 —Los justos?..
 —Los deu céntims. Deu me 'n quart de casarm' ab un home tant pesat. Sembla un boté; sempre *represent*.
 —Ni més ni menos qu' un sopá de duro!
 —¡Tíbal! ¡Quién lo tuviera!
 —Guardéu.. ¿Com si no 'l tingués?
 —Aquí van las *alegrias* ¡bonic!..
 —Aquí van los dos rals ¡dits llarchs!

—¡Dolenta!...
 —¡Bufó!...
 —¡Ay! ¡M' ha dit bufó!...
 —¡Adéu!
 —¡Avant salero! (Dos ralets més al calaix.)

UN A. VENDRELLICH.

¿QU' ES L' AMOR?

L' amor se tapa ab un vel,
 més jo 'l defineixo aixís:
 Si es correspost es com mel;
 més si així no succehís
 es més amarch que la fel.

JOSEPH PUJADAS TRUCH.

TEATROS LOCALES

ENTRES Novelli estiga á Barcelona, podem dir que tenim entre nosaltres l' únich modelo de la perfecció escénica. No es possible arribar á més. ¡Quin modo més assombrós d' interpretar tots los gèneros! Compenetrarlos tots, desde 'l drama, á la farsa ó bufonada, sens poguer precisar en quin está millor per que se 'l trova eminent en tots. *Alleluja, Papa Martin,*

La máquina per volare han sigut las obras que han sobressurtit aquets últims días.

Romea ha continuat obtenint plens ab las representacions de la comedia *¡Tenorios!* Per avuy dissapte s' anuncia la primera, en aquesta temporada, del antich drama sacro *La Passió*.

En lo teatro Tivoli la preciosa ópera *Der Freischutz* ha portat numerós públich, sortintne plenament satisfet de la bona execució que obté l' obra. Aquest es degut especialment á l' artista D' Aponte y senyors Visconti y Brotat y al distingit Mtre. Pérez Cabrero.

La tragedia *Jesús de Nazareth* continua al Novetats essent l' obra qu' es posa cada nit en escenā, devant d' un públich tan numerós, que ompla per complert l' espayós teatro.

Al Eldorado s' estrená dimars passat, una obra que no 's salvá, ab tot y dur quatre ó cinch títuls; de manera que, per ara, no 's desbanca l' éxit de *El duo de la Africana*. Está ja á la 180 representació.

LABRUGUERA.

Notas Bibliográficas

Joseph Martrus.—*Brots primerenchs*.—Versos; faccicle de 48 planas.—Manresa, 1894.

Son aqueixos *Brots* los ensaigs poétichs d' un autor que no aspira ab ells á volar alt. Es format l' aplech, per 24 poesías, 12 cantars y 8 epigramas, essent tot del gènero amatòri pero sense presentar novetat en los pèhsaments ni en la forma. En alguna de las composicions, s' observa facilitat de versificació y ofereixen la ventatja de que totas ellas son curtas.

Lo millor que podem dir al autor, es que 's dediñi molt al estudi de bons modelos y sia tardé en la publicació d' altres obras, puig aixís podrá educar alguna qualitat que en sas primeras inspiracions s' entreuehen.

Pere Fort.—*Jesús en escena*. Interview ab Jesucrist, á propósito dels dramas de 'n Soler y Guimerá.—16 planas.—Tarragona, 1894.

Lo llibret es la simulació d' un viatge al cel pera conversar ab Jesucrist respecte al estreno dels dramas de Soler y Guimerá. Pera tocar d' una manera jocosa aquest tema es precis molta gracia pera no caurer en vulgars xavacanimes, y lo senyor Fort no reuneix de bon tros, tota la que havia de menester. Resulta donchs, que faltada la seva obreta de la única qualitat que podia ferla recomanable, no vé á omplir cap objecte.

J. S.

Ab lo número d' avuy introduhim la novetat anunciada en lo número passat de fer algúns números extraordinaris. Estarán compostos del periódich en sa forma acostumada, més *16 planas de follet!* Será una demostració de las condiciones económicas de nostra publicació. Ab quinze céntims, preu de aquest número, á més del periódich, s' obté la meitat de una comedia quin valor sol representa dos rals ja que després, per separat dels números, costará una pesseta.

LA DISTRACCIÓN D' UN LECTOR

—L' obra que avuy comensa á publicarse es la bonica producció del popular actor y autor cómich Conrat Colomer, *La firma de 'n Rocellat*, estrenada ab molt éxit, en la present temporada en lo teatro Novetats.

La publicació de aquesta obra segons nostres càlculs quedarà terminada en tres números.

—Lo número vinent tornarà á esser com de costum, folletí de vuit planas y son preu deu céntims.

—Pera que 's faciliti millor la encuadernació de l' obra que avuy comensa á repartirse en lo folletí aconsellém no 's talli cap plech.

—S' ha posat en estudi en lo teatro Romea lo drama en tres actes *La serp de la gelosia*, original de D. Pere Reig y Fiol.

—Dimars últim deixá d' existir D. Joan Prats Nayach diligent Comptador del teatro Eldorado.

Molt jove encare, de caràcter afable, eran numerosas las relaciones que actualment reunia, entre las que 'ns honravam, desde molts anys, ab lo títol d' amichs.

Reposi en pau y rebí sa desconsolada familia, lo sentit pésam de aquesta Redacció.

—Per aquest vespre está anunciat lo benefici del intel·ligent Administrador D. Joseph O. Molgosa, del teatro Tivoli.

—S' ha publicat elegantment impresa la comedia *Tenorios!* Se ven al preu de vuit rals en totes las llibreries y en nostra Administració.

—D. Emili Adzerol y Cortada ha publicat ab lo títol de *Un bon modelo* una obreta. Se ven al preu de un ral en l' Administració d' aquest periódich.

—En lo teatro de Vendrell pera las representacions de *El duo de la Africana* s' estrená una decoració del

Sr. Fortuny, que segons noticias es de gran efecte y siguié rebuda ab molt aplauso.

La orquesta dirigida per D. Pau Gomis també es objecte de distinció, com igualment los artistas senyoras Valdés, Periu y Srs. Güell, Casas, Millá, Casals y Manso.

CUL DE SACH

En l' estudi d' un pintor:

—¿Cóm s' entén? ¿Encara no has acabat l' últim quadro?

—No. Noy m' he vist precisat á menjarme la modelo.

—¿Bufa! ¿Y qui era?

—No t' espantis, home. Era una gallina.

ENIGMAS

XARADA

Una vocal la primera,
cuart cinch mida catalana,
nom d' actriu es dos darrera
y de tres quart ho es la Tana.
Nom de dona hu darrera,
un animal prima cuarta,
un aucell quart quint tercera
y qualitat cuarta cuarta.
Y si vols que 't digui mes
tot se beu, dona es també
y també bonich ball es,
y prenda que dú l' obre.

MR. EUGON.

LOGOGRIFO ORTOGRAFICH

( ) - ? » ! ,	Carrer de Barcelona
» » » » »	» » »
» ! ? ! ,	» » »
» » » ! ,	» » »
? » »	Consonant
» -	Animal
» !	Nota musical
,	Vocal

Las soluciones al número próxim

Soluciones als enigmas insertats en lo número 109

ENDEVINALLA.—Lo vent

Correspondencia

Anirá tot ó part de lo que han enviat los senyors J. C. Jaume, Benisalet, Ramon Vergueta, Alé-Alá, Domenechi, Francesch Torres, Rey de Casa, Lluís Salvador, J. Barbany y August Beniset. Lo demés que s' ha rebut no 's publicará.

AVIS

Quedan vuit días de temps pera la encuadernació de la comedia *La mosca al nas*, última obra publicada en lo folletí.

Condicions las de costum.

Imp. Alsina y Clós, Muntaner, 10.

CEDASSERIAS

—Creguim senyora Filomena, los del primer y segon pis cada divendres menjan carn....

—¡Ay los poca penas y jo tans anys ha que dejuno! ....